

Ex Talk

SZERELEM ELSŐ SZAKÍTÁSRA

Ex Talk

SZERELEM ELSŐ SZAKÍTÁSRA

RACHEL LYNN SOLOMON

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Rachel Lynn Solomon: *The Ex Talk*
First published in 2021 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Vi-An Nguyen

ISBN 978-963-544-993-4

Minden jog fenntartva

© Rachel Lynn Solomon 2021

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Tamás Paulina 2023

Ivannek

*Köszönöm, hogy velem tartottál ezen az úton,
hogy rendíthetetlenül támogattál,
és ugyanúgy szereted a történeteimet, ahogyan én.
Te vagy az otthonom.*

„Nem úgy keresek történeteket, hogy a rossz dolgok járnak a fejemben. De az az igazság, hogy egy sor nagy történet azon alapszik, hogy az emberek rosszak.”

– *Ira Glass**

* Amerikai közszolgálati rádiós személyiség

1

Dominic Yun bent van a hangszigetelt fülkében. Tudja, hogy ez az én fülkém. Négy hónapja dolgozik itt, és kizárt, hogy ne lenne tisztában azzal, hogy ez az én hangszigetelt fülkém. Rajta van a rádióállomás megosztott időbeosztásán, ami az e-mailjeinkkel együtt jön, egy kék buborék, ami azt hirdeti: *C fülke: Shay Goldstein, Ismétlés: hétfő–péntek, 11–12 óra között. Befejeződik: soba.*

Bekopognék az ajtón, de – nos, a hangszigetelt fülke meghatározó sajátossága, hogy hangszigetelt. És miközben biztos vagyok benne, hogy a hibáim sokasága könnyűszerrel megtöltene egy félórányi reklámmentes rádióadást, annyira mégsem vagyok borzalmas, hogy beromboljak oda, és elcsesszem azt, amin Dominic éppen dolgozik. Lehet, hogy ő a PPR, a Pacific Public Rádió legkevésbé gyakorlott riportere, de én túlságosan tisztelen ahhoz a hangkeverés művészetét, hogy ilyen tegyek. Ami abban a fülkében történik, az olyan, mintha egy szentélyben zajlana.

Ehelyett nekidőlök a falnak a C stúdió ajtajával szemben, csöndben füstölgök magamban, miközben a piros FELVÉTEL felirat a fülke ajtaja felett villog.

– Használj egy másik fülkét, Shay! – kiált rám a műsorvezetőm, Paloma Powers, miközben ebédelni megy.

(Vegetáriánus *jakiszoba** az utca túloldalán található kis kajáldából, minden kedden és csütörtökön az elmúlt hét évben. Befejezés: soha.)

Használhatnék másik helyiséget. De passzív-agresz-szívnek lenni sokkal jobb móka.

A közhíradóban nem csupán mézes hangú értelmiségiek dolgoznak, akik a népszerűsítő és adománygyűjtő kampányok alatt pénzt kunyerálnak. Ennek a szakmának valamennyi területén százával állnak lesben a végzős rádiós újságíró-csemeték, „egyszerűen *imádom az Ez az Amerikai Élet* műsort!” felkiáltással, és az embernek néha elvetemültnek kell lennie, ha érvényesülni akar.

Lehet, hogy inkább makacs vagyok, mint elvetemült. A makacsságomnak köszönhetem, hogy gyakornok lehettem itt tíz évvel ezelőtt, és azt is, hogy huszonkilenc évesen a csatorna legfiatalabb rangidős producerévé léphettem elő. Ezt akartam kölyökkorom óta, még úgy is, ha akkoriban sokkal inkább arról ábrándoztam, hogy egy mikrofon előtt fogok ülni, nem pedig egy számítógép mögött.

Tizenegy óra húszkor végre kinyílik a fülke ajtaja, miután már biztosítottam róla a junior produceremet, Ruthie Liaót, hogy a promóciós reklámok rendben bent lesznek tizenkettő előtt, és miután a környezetvédő riporter, Marlene Harrison-Yates vetett rám egy pillantást és röhögésben tört ki, majd eltűnt a sokkalta kevésbé értékes B fülkében.

Először a cipőjét látom meg, fényes fekete Oxfordvarrású darab. Azután következik a száznolcvan-valahány centis többi rész, szénszürke nadrág, gesztenye-

* Sült tészta, tipikus japán street food

színű klasszikus ing, a legfelső gombja kigombolva. A C fülke ajtaja által bekeretezve, miközben összevont szemöldökkel nézi a kezében levő forgatókönyvet, tökéletes fotó lehetne a „laza üzleti viselet” reklámzására.

– Elmondtad a megfelelő szavakat a megfelelő sorrendben? – kérdezem.

– Azt hiszem – feleli Dominic, inkább a kéziratnak, mint nekem, és halálosan komolyan. – Segíthetek neked valamiben?

Annyi édességet sűríték a hangomba, amennyit csak tudok.

– Csak várok a fülkére – mondom.

Mivel elállja az utamat, tovább vizsgálgom. Az inge ujját feltúrta a könyökéig, fekete haja enyhén kócos. Lehet, hogy frusztráltan beletúrt, amikor a története nem pont úgy jött ki, ahogy eltervezte. Üdítő ellentét lehetne az utóbbi időben leadott történeteikhez képest, amelyek a weboldalunkat uralják, és amelyekre rákattintanak a vonzó címeik miatt, de amelyek nélkülöznek mindenféle érzelmi mélységet. Az alatt a végzetes húsz perc alatt, amit ő a C fülkében töltött, talán annyira eleget lett a közzéadásból, hogy odamegy Kenthez, és közli, hogy sajnálja, de rájött, hogy ez a meló nem neki való...

A pasi még nincs itt annyi ideje, hogy felfogja az árnyalatnyi különbségeket az A, B és C fülkék között. Az én kedvenc C fülkémben a fejhallgatók már tökéletesen be vannak idomítva, a kezelőtáblán a hangerő-szabályozó súlyát sokkal könnyebb manőverezni. A C fülke történelmi jelentőségéről sem tudhat – itt kevertem legelőször felvett anyagokat ahhoz a műsorhoz, amit életemben először készítettem teljesen egyedül. Arról szólt, hogy milyen érzés apátlannak lenni apák napján – és órákig

lekötötte a telefonvonalainkat. Miközben ezeket a történeteket hallgattam, évek óta talán először éreztem magam kevésbé magányosnak, és ez eszembe juttatta, hogy elsősorban miért is mentem rádiósnak.

Mondhatnám, hogy nem is csak a C fülkéről van szó, de nem kizárt, hogy bizonyos egészségtelen kötődés alakult ki bennem ez iránt a pár köbméteres helyiség iránt, ami tele van vezetékkel és kapcsológombokkal.

– Tiéd a hely – mondja Dominic, de egy tapodtat se mozdul, továbbra is ott áll a papírjaiba temetkezve.

– Az kéne hogy legyen. Minden hétköznapi *tizenegy*től *délig*. Ha nem működik jól az időbeosztásod, talán szólnod kellene az adminisztrátoroknak.

Végre felnéz a papírjaiból, és le rám. Egészen le. Neki dől az ajtófélfának, kissé leengedve a vállát. Mindig ezt csinálja, úgy képzelem, azért, mert a normál méretű épületek túl kicsik ahhoz, hogy elférjen bennük. Én csak százötvenhét centi vagyok, és soha nem érzékelem jobban csekély méreteimet, mint amikor a közvetlen közelében állok.

Amikor a recepciósnak, Emma készített egy fényképet a weboldalunknak, egész idő alatt irult-pirult, talán mert Dominic az egyetlen harminc alatti fickó itt, aki nem gyakornok. A képen komoly arccal szerepel, kivéve a szája egyik sarkát, amit mintha a legapróbb zárójeleske húzna félre. Hosszan bámultam azt a kis kunkort, amikor a fénykép megjelent, azon töprengve, vajon miért alkalmazott Kent valakit, aki még soha nem tette be a lábát egy rádióállomásra. Kent leplezetlen rajongással Dominic újságírói mesterfokozatára hivatkozott – amit a Northwesternnél szerzett, ahol az ország legrangosabb képzése zajlik –, meg arra, hogy a srác beseperte az összes főiskolai díjat az újságírás szakon.

Dominic annak a csapatfotónak a visszafogottabb verziójával reagál nekem.

– Tizenegy óra nulla öt volt, és nem volt itt senki. És egy hatalmas sztorival robbanthatok később. Már csak egyetlen forrásom jóváhagyására várok.

– Remek. Nekem pedig be kell kevernem Paloma bemutatásait, szóval...

Megmozdulok, hogy beléphessek, de ő meg se rezzen, méretes fizikumával eltorlaszolja az utamat. Mintha egy kismackó próbálná egy grizzly medve érdeklődését felkelteni.

A zárójel a szája sarkában még egy hangyányit odébb rándul.

– Nem kérdezed meg, mi lesz a nagy sztorim? – érdeklődik.

– Biztos vagyok benne, hogy majd értesülök róla a holnapi *Seattle Times* hasábjain.

– Juj, hova lett belőled a csapatszellem? A közzérádió képes robbantani – erősködik. Már vagy tucatszor lefolytattuk ezt a vitát, egészen az első munkahetétől kezdve, amit a csatornánál töltött. Akkor azt kérdezte, miért nem jelennek meg rendszeresen a riportereink a városi tanács megbeszélésein. – Nem lenne nagyszerű, ha egyszer beelőznénk egy sztorival ahelyett, hogy mindig a többiek után kullogunk? – kérdi.

Dominic mintha nem értené, hogy nem a híradás az erősségünk. Amikor a tréning alatt megemlítettem neki, hogy a riportereink sokszor csak újraírják a *Times* híreit, úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, hogy nem fogunk reklámtáskákat osztogatni a következő reklámkampány alatt. A riportereink nagyszerű munkát végeznek, fontos feladatokat látnak el, de én mindig úgy gondoltam, hogy a közzérádió akkor a legjobb, ha hosszabb

távon érvényes témákra összpontosít, ezek mélyére hatol, és általában az emberek érdeklődésére számot tartó dolgokban utazik. Ez az, amit az én műsorom, a *Hullámhangok* is tesz, mégpedig jól. A címét Paloma javasolta, utalva a Washington állam északnyugati partjain hallható hullámverés hangjaira.

– Az emberek nem a friss hírekért hallgatnak minket – mondom, és megpróbálok higgadt maradni. – Végeztünk erről kutatásokat. És mindegy, honnan jönnek a helyi hírek. Holnap ott lesznek minden egyes állomáson, minden blogban, minden Twitter-fiókban, aminek kábé huszonhét darab követője van, és a kutyát se fogja érdekelni, honnan szedték először a hírt.

Dominic összefonja a karját a mellkasán, amitől a figyelmem óhatatlanul csupasz alkarjára terelődik, amit az inge ujjába tűnő, sötét szőrzet fed. Mindig is alkarrajongó voltam – számomra afféle előjáték, ha egy férfi felgyűri az inge ujját könyékig –, és kifejezetten bűn, hogy ezeket a szép testrészeket éppen őrá vesztegette a Teremtő.

– Jól van, jól van – mondja a kar tulajdonosa. – Igaz is, észben kell tartanom, mire fókuszál az igazi rádió. Mi a mai témád?

– Kérdezd az idomárt! – És felszegem az államot abban a reményben, hogy ez magabiztosságot sugall. Nem akarok zavarba jönni miatta. Ez az egyik legnépszerűbb műsorrész, élőben megy, és be lehet telefonálni. Mary Beth Barkley, a neves etológus válaszol a hallgatók kérdéseire – 98 százalék, hogy nem ez az igazi neve. Mindig magával hozza a corgi kutyusát is, és vitathatatlan tény, hogy a kutyáktól mindig minden jobb lesz.

– Tényleg fontos közszolgálati feladatokat látsz el, amikor élő adásban elemzitek, mitől okádnak a macskák

– veti oda Dominic, miközben ellöki magát a küszöbről, az ajtó pedig tompa puffanással csapódik be mögötte. – Biztos beteg voltam a továbbképzésen azon a napon, amikor erről volt szó. Nem sokan képesek rá, hogy olyan árnyaltan ragadják meg a probléma lényegét, mint a te műsorod.

Mielőtt válaszolhatnék, Kent jelenik meg a folyosón az ő jellegzetes nadrágtartójában és vadiúj nyakkendőjében, amin pepperonis pizza apró maradványai díszelnek. Kent O’Grady: az állomás programigazgatója és egy olyan hangfekvés birtokosa, ami évtizedekkel ezelőtt Seattle legendás rádiós figurájává tette.

Az egyik kezével rácsapna Dominic vállára, de mivel csak egy pár centivel magasabb nálam, az érintés a fickó bicepszén landol.

– Éppen titeket kereslek. Dom, hogy állsz a sztoriddal? Alakul valami jó kis botrány?

Dom. Tíz év alatt még sosem hallottam, hogy Kent ilyen hamar beceneven szólítson valakit.

– Botrány? – kérdezem, feléledt érdeklődéssel.

– Nem lehetetlen – feleli Dominic. – Még egy telefonhívást várok, ami kell hozzá.

– Kiváló. – Kent végigfuttatja kezét őszülő szakállán. – Shay, Palomának van elég ideje a műsorban egy élő interjú készítésére Dommal?

– Élő? – kérdezi Dominic. – Vagyis... nem vesszük fel előre?

– Természetesen – feleli Kent. – Mi akarunk lenni az elsők, akik ezt a sztorit felröppentik.

– Ha fontos anyag, akkor bele kell állnunk – mondom, mert azt látom, hogy Dominic elsápad. Nem tetszik ugyan az ötlet, hogy élőműsor-időt adjak át Dominic

témájára, de ha ő ideges lesz ettől, akkor nagyon is benne vagyok.

– Azt hiszem, rá tudunk szólni pár percet a *Kérdezd az idomárt* idejéből – felelem.

Kent csettint az ujjával.

– Emlékeztess rá, hogy elcsípjem Mary Bethet, mielőtt elmegy. Az én kis Húsgombócom kizárólag akkor eszi meg az ételét, ha előtte minden egyes falatot kirámol az edényből a padlóra.

– Csak pár perc, ugye? – kérdezi Dominic remegő hangon.

– Legfeljebb öt. Remek leszel – biztosítja róla Kent, ránk villant egy mosolyt, és megy vissza az irodájába.

– Légy szíves, ne tedd tönkre a műsoromat – mondom Dominicnek, mielőtt végre besurranok a stúdióba.

* * *

Dominic Yun itt van a stúdióban.

Valójában három, egymáshoz kapcsolódó stúdióról van szó, amelyek közt üvegablakok biztosítják a rálátást: az egyikben én vagyok a bemondóval és a keverőkonzollal, azaz műszertáblával, mellettünk a kis behívóstúdió a várakozó vendégeknek, valamint a műsorvezető stúdiója, ahol Paloma ül most éppen a műsorhoz készített jegyzeteivel, egy üveg kombuchával és egy üres vizespohárral. Dominic mellette ül, és a kezét tördeli, miután az említett pohárból kiborította a vizet Paloma jegyzeteire. Ruthie kénytelen volt kinyomtatni egy újabb példányt.

– Mary Beth megérkezett – jelenti Ruthie, és beszél a stúdióba mögöttem, miután feltakarított Dominic után. – És igen, van ivóvize, és a kutyájának is van vize.

– Tökéletes. Köszönöm – mondom, és felteszem a fejhallgatómat, aztán átfutom a műsor menetét. A szívem a jól ismert műsor előtti tempóban dübörög.

A *Hullámbangok* egyórányi adrenalinkitörést jelent nekem minden hétköznapi délután kettőtől háromig. Mint rangidős producer, én rendezem a műsort: figyelem Palomát, vendégeket hívok be, átsegítem őket a műsoron, követem a műsoridő elosztását az egyes részek között, és eloltok minden, váratlanul keletkező, veszélyes tüzet. Ruthie kíséri be a vendégeket, és a gyakoronkunk, Griffin kezeli a telefonvonalat.

Néha magam sem hiszem, hogy ezt csinálom a hét öt napján. Emberek ezrei tekerik a keresőprogramjaikat, applikációikat és a böngészőiket a városban a 88.3 FM-re, és néhányan közülük olyan jól szórakoznak vagy dühöngenek, hogy felhívnak minket egy történettel, netán inspirációt nyernek és kérdéseket tesznek fel. Ez az interaktív elem: amikor hallom Palomát a fejhallgatómban az egyik pillanatban, aztán előben beszélek vele a következőben, ez az, ami számomra az „újságírás” netovábbja. Kicsit behatároltabbá, meggyőzőbbé teszi a korlátok nélküli világot. Lehet hallgatni egy műsort több százezer rajongó társaságában országszerte, és még mindig úgy érzed, mintha a beszélő egyenesen *hozzád* beszélne. Bizonyos esetekben olyan, mintha ti ketten barátok lennétek.

Fel-le rázogatom a drapp bokacsizmás lábamat a székem legalacsonyabb keresztrúdján. Mellettem Ruthie igazgatja a fejhallgatóját a platinaszőke manófrizurája felett, aztán ráteszi a kezét a térdemre, hogy abbahagyjam az idegeskedést.

– Minden rendben lesz! – mondja, és fejével Dominic felé int a minket elválasztó üvegen keresztül. Próbáljuk

a nyilvánosság előtt titokban tartani a családi viszályainkat, de Ruthie, az ő majdnem Z generációs megérzésével heteken belül kiszúrta a konfliktusainkat Dominickel, miután a srác belépett hozzánk. – Volt már rosszabb is – biztat.

– Az már igaz. Te vagy az én örök hősöm, miután az utolsó utáni pillanatban újra beosztottad mind a négy vendégünket az irracionális félelmekkel foglalkozó műsorunkban.

Csodálom Ruthie-t, aki a kereskedelmi rádiózásból csatlakozott hozzánk, ami sokkal gyorsabb ütemet diktál, a szinte folyamatos reklámszünetek ellenére. Gyakran rajtakapom, hogy magában dúdol bizonyos reklámdallamokat. Azt mondja, hogy dallamtapadása van, üldözik a hangjegyek.

A stúdió közepén Jason Burns felemelkedik a bemondószékéből, abból az ergonomikus szerkentyűből, amit direkt Svédországból rendelt magának. A műszerfal előtte kerül el.

– Csendet kérünk a stúdióban! – adja az utasítást szirupos, meleg hangján, miközben a keze a különböző hangerő-szabályozók felett lebeg. Jason egy harminc körüli, édes srác, akit eddig mindig csak kockás ingben és farmerban láttam, ami a favágók és a seattle-i lakosok egységesegegyenruhája.

A falióra mellett kigyullad a FELVÉTEL felirat.

– Önök a 88.3 FM Pacific Public Rádiót hallják – mondja be Jason. – Most egy izgalmas helybeli sztori következik a *Hullámbangok* műsorán, aztán Paloma Powers fogja kérdezgetni idomárunkat a kis kedvenceink égető problémáiról. De először halljuk az országos híreket a nemzeti rádióból.

A FELVÉTEL felirat kialszik.

Aztán: a nemzeti rádió hírei Washingtonból. „Én Shanti Gupta Grabowski vagyok...”

Kevés megnyugtatóbb hang létezik, mint egy nemzeti rádiós hírolvasó hangja, de Shanti Gupta Grabowski hangja most nem nyugtat meg úgy, ahogy szokott. Túlságosan a Paloma mellett ülő végzetes rosszra, vagyis Dominicre koncentrálok.

Benyomom a gombot, ami közvetlenül összeköt vele.

– Ne ülj annyira közel a mikrofonhoz – szólok rá, és annyira megijed a fülében hirtelen megszólaló hangtól, hogy a szemöldöke a hajvonaláig szalad. – Különben semmi mást nem hallunk, csak a te nehézkes lélegzetvételeidet.

A szája megmoccan, de nem hallok semmit.

– Meg kell nyomnod a... – folytatom.

– Te tényleg nem akarod, hogy jól menjen nekem, igaz?

A kérdés ott lebeg a fülemben. Ha Paloma hallja is, nem adja jelét, helyette jegyzeteket ír az adásmenetet rögzítő papírja szélére. Hirtelen túl melegnek érzem a pulóveremet.

Tíz évvel ezelőtt én voltam a csodagyerek, a gyakornok, aki tökéletes adásterveket produkált, figyelemfelkeltő műsorszámokat kutatott fel, és bebizonyította Palomának meg az előző producernek, annak a fickónak, aki nyugdíjba ment, mielőtt megkaptam az állását, hogy milyen különleges is ő. Vagyis én.

– Ez jó, és még csak tizenkilenc éves! – bömbölte akkor Kent. – Egy napon ő fogja vezetni ezt az állomást!

De én nem akartam vezetni az állomást. Csak jó sztorikat akartam közzétenni.

És most itt van Dominic, legújabb üdvöskénk, aki nemrég végzett a mesterprogramjával, és máris élő adásban lehet.

– Élő adás tíz másodpercen belül! – figyelmeztet mindenkit Jason, még mielőtt válaszolhatnék Dominicnek, úgyhogy félreteszem a féltékenységet, hogy arra fókuszáljak, ami mindig is a munkám legjobb része volt.

Lesiklok a székről, és szemkontaktust létesítek Palomával, a karomat egyenesen feltartva, mintha képzeletbeli tizenkét órát mutatnék.

– Öt, négy, három, kettő... – leengedem a karomat, rámutatok, és máris adásban van.

– Paloma Powers vagyok, és Önök a *Hullámbangokat* hallják – mondja be rutinosan. A hangja, mint a keserű csokoládé, mély, érett ízű és enyhén nőies. Sok hatalom rejlik egy ilyen hangban, abban a képességben, hogy az emberek ne csak meghallják, de igazából *figyeljenek* is rá.

Közben megy a háttérzene, élénk zongorajáték, amit Jason majd lehalkít, amikor Paloma befejezte a bevezetést.

– A mai napon meghívtuk Mary Beth Barkley-t a stúdiónkba, akinek feltehetik valamennyi kérdésüket a házi kedvenceikkel kapcsolatban. Talán tudni szeretnék, hogyan vezessenek be egy új kiscicát az otthonukba, vagy hogy valóban taníthatnak-e öreg kutyának új trükköket? Szeretnénk hallani Önöket, tehát hívják a 206 555 8803-as számot, és mi igyekezünk a kérdéseikre válaszolni. De most, elsőként, halljunk kivételes híreket a riporterünktől, Dominic Yuntól, aki csatlakozott élő adásunkhoz. Dominic, isten hozott a *Hullámbangok* stúdiójában.

Dominic nem szól egy szót sem. Sőt rá se néz Palomára, csak a jegyzeteit bámulja, mint aki további jelre vár.

A néma csend nem jó élő adásban. Pár másodpercet még túlélhetünk anélkül, hogy a hallgatók panaszkodni kezdenének, de ha ennél több adódik, az már komoly gondot jelent.

– Basszus – mondja Ruthie.

– *Mondj valamit* – súgom Dominic fülébe. A karomat is lengetem, de a fickó teljesen ledermedt.

Nos, ha tönkreteszi a műsoromat, legalább ő is el-süllyed velem.

– Dominic – szólal meg Paloma, még mindig vidám hangon. – Nagyon örülünk, hogy itt lehetsz velünk.

Ekkor beindul valami, mintha az adrenalin végre el-talált volna Dominic véráramához. Életre kel, és oda-hajol a mikrofonhoz.

– Köszönöm, Paloma – mondja, először kicsit bi-zonytalanul, de aztán kiegyenlítődik a hangja. – Örü-lök, hogy itt lehetek. Ez volt az első műsor, amit hall-gattam, mielőtt ideköltöztem volna Seattle-be ezért a munkáért.

– Csodálatos, Dominic – mondja Paloma. – Mit hoztál nekünk?

Dominic felegyenesedik.

– Egy névtelen bejelentéssel kezdődött. Tudom, mire gondolnak. A névtelen bejelentések többsége sok-szor nem más, mint pletyka, de ha az ember a megfelelő kérdéseket teszi fel, rábukkanhat a valódi történetre is. Ez alkalommal valami azt súgta nekem – nevezhetik a riporter hetedik érzékének –, hogy igazán fontos do-logról van szó. Már nyomoztam egy hasonló ügyben, amíg a Northwesternnél voltam.

Itt drámai szünetet tart, majd folytatja:

– Amire rábukkantam, az az, hogy Scott Healey polgármesternek van egy második családja is. És miközben a magánélete az ő üzleti élete is, kampánypénzekkel finanszírozta ennek a ténynek az elhallgatását.

– Miajószaaaaar – mondja Jason, és megperdül a székeben, hogy szembenézzen Ruthie-val és velem. A színpalack mögött mi nem igazán engedelmességek az FCC, vagyis a Szövetségi Kommunikációs Bizottság elvárásainak, amely ellenőrzést gyakorol a közmédiák nyelvezetének szalonképessége felett.

– Mindig is tudtam, hogy oka van annak, ha nem szavaztam rá – mondja Ruthie. – Nem tetszett a képe.

– Húha, ez nagy fogás, Dominic – mondja Paloma, érezhetően sokkoltan, de hamar magához tér. – Healey polgármester többször is itt volt a műsorunkban. El tudnád mondani, hogyan jutottál erre a következtetésre?

– Múlt hónapban kezdődött, egy önkormányzati megbeszélésen... – Dominic belemerül a történetbe, hogyan jutott a pénzek nyomára, hogyan követte, hogy hova kerültek, és miképpen győzte meg arról a polgármester eltitkolt lányát, hogy beszéljen erről.

Eltelik két perc. Aztán három. Amikor közeledünk az öt perchez, próbálok jelezni Palomának, hogy váltunk témát, de túlságosan leköti Dominic története. Elkezdek töprengeni azon, vajon lehetséges-e széttépni a mikrofon zsinórját a körmeimmel.

– Nem győzöm a telefonhívásokat – közli Griffin hangja a fülemben.

Lenyomom a gombot, és direkt hozzá beszélek.

– Írd le a kérdéseket, és mondd meg nekik, hogy Mary Beth visszatér rájuk, amikor tud.

– Nem, ők a polgármester felől érdeklődnek. Dominic-
kel akarnak beszélni.

Ó. Rendben. A fogamat csikorgatva áttérek a saját
chatvonalunkra, és begépelem:

Shay: Beérkező hívások vannak, készen áll
Dominic, hogy kérdésekre feleljen?

– Úgy tűnik, rengeteg kérdés érkezik hozzánk – mond-
ja Paloma, miután rápillant a képernyőre. – Dominic,
tudnál fogadni most pár hívást a hallgatóktól?

– Természetesen, Paloma – mondja Dominic egy
gyakorlott riporter könnyedségével, nem pedig úgy,
mint aki párszor eljátszadozott egy digitális rögzítővel
a főiskolán, és aztán úgy döntött, miért is ne lenne
rádiós.

Amikor a tekintete találkozik az üveggel az üve-
gen keresztül, minden vele kapcsolatos ellenszenvem
forrón égeti a mellkasomat, és vad vágásra készíti a szí-
vemet. Az állvonala most még határozottabbnak tűnik,
mint eddig bármikor, mintha pontosan tudná, mennyi-
re nem akartam ezt az egészséget. A szája győzelmes fél-
mosollyal kunkorodik felfelé. Kifogástalanul bonyolí-
tani egy élő műsort: íme, egy újabb dolog, amit Dominic
Yun azonnal tökéletesen csinál.

Kent berobban az ajtón.

– Shay, át kell ütemoznünk Mary Beth műsorát. Ez
most baromi jó rádió!

– Ruthie – mondom, de Kent már félig kint van az
ajtón.

– Remek munka, mindenki – mondja még, és vállon
veregeti Jasont. – Örülök, hogy ma végre eljutottunk
idáig!

Feltolom a szemüvegemet, és megdörzsölöm a két szemem közötti részt, ahol egy fejfájás kezd csírázni.

– Ez így nem okés – mondom, miután Kent kiment.

– Ez most átkozottul jó rádió – dudorássza Jason, Kentet utánozva.

– Nekem olyan, mint egy megszállás.

– A közösségnek nincs joga megtudni, ha a polgármester nem más, mint egy nagy darab szar?

– De igen, de nem ebben a műsorban.

Jason követi a tekintetemet, és Dominicről rám néz, aztán vissza. Jasont és engem pár hét különbséggel vettek fel, és túl jól ismer ahhoz, hogy ne tudja rögtön, mitől vagyok kiborulva.

– Te azt utálod, hogy Dominic ennyire jó ebben – mondja a szemembe. – Irritál, mert természet adta tehetsége van hozzá, ráadásul máris élő műsorban szerepel, alig pár hónappal azután, hogy idekerült.

– Nos, én... – kezdem, de belebotlok saját szavaimba. Olyan rondán hangzik, ha így fogalmazza meg. – Nem az a kérdés, hogy én mit érzek. Én nem akarok élő műsorban szerepelni. Legalábbis többet már nem. Semmi értelme olyasmit akarni, amiről tudjuk, hogy sosem történik meg.

Ruthie kivörösödött arccal tér vissza.

– Mary Beth kiakadt. – Ráteszi a fejhallgatót a fülére. – Azt mondja, le kellett mondania egy privát tréninget Bill Gates egyik kölykével azért, hogy itt lehessen nálunk.

– Majd küldünk neki egy esdeklő levelet később. Nem is, majd én felhívom telefonon.

– Nincs elég telefonvonalam – mondja Griffin a fülembe.

– Ruthie, tudnál segíteni Griffinnek? Én is beugrok, ha kell.

– Rajta vagyok.

– Köszí szépen.

Dominic egyesével beolvassa az összes törvénybe ütköző kifizetést. A számok megdöbbentőek. Nem arról van szó, hogy ez rossz műsor – hanem arról, hogy valahogy hirtelen Dominic műsorává változott, és többé nem én irányítok. Ő a sztár.

Úgyhogy hátradőlök, és hagyom, hogy Dominic és Paloma átvegyék a teljes műsoridőt. Dominic majd megnyeri a közönséget, plusz lovaggá ütik, és én itt maradok a színpalák mögött.

Vége: soha.